

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko Z. J. - Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Uslugowo-Handlowemu "A.-L."

Stacji Obsługi Samochodów w R.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 września 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 22 kwietnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2010 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 13 stycznia 2010 r., którym zasądzone od Z. J. prowadzącego Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe „A. – L.” Stację Obsługi Samochodów w R. na rzecz powoda G. K. kwotę 7.314,54 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego Sąd odwoławczy przyjął art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 i w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), uznając że „stawki minimalne powinny być takie same w sprawie o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie jak o przywrócenie do pracy z tego samego tytułu, gdyż odszkodowanie jest roszczeniem alternatywnym w stosunku do przywrócenia do pracy”. Sąd drugiej instancji powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2002 r., III PZP 15/02, zgodnie z którą w sprawie toczącej się na skutek odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę należy przyjmować jednakową podstawę do zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego niezależnie od wyboru żądania, w pełni akceptując ten pogląd.

Powód złożył zażalenie na zawarte w wyroku Sądu Okręgowego postanowienie dotyczące kosztów procesu, zarzucając naruszenie art. 98 § 1 w związku z art. 98 § 3 k.p.c. przez zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję w kwocie 60 zł, podczas gdy zgodnie z tymi przepisami oraz § 13 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu koszty zastępstwa procesowego w sprawie powinny wynieść 675 zł.

Żalący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 675 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, między innymi, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, a apelacja pozwanego skierowana została przeciwko całości rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji zasądającego na rzecz powoda kwotę 7.315 zł. Zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie

opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, stawki minimalne w sprawach z zakresu prawa pracy o odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 wynoszą 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 rozporządzenia od wartości odszkodowania będącego przedmiotem sprawy, tj. przy wartości przedmiotu zaskarżenia od 5.000 zł do 10.000 zł - kwotę 900 zł. W postępowaniu apelacyjnym, w sytuacji gdy powód w postępowaniu przed Sądem Rejonowym występował bez pełnomocnika, stawka wynosi zaś 75% stawki minimalnej przewidzianej dla postępowania przed Sądem pierwszej instancji, tj. w niniejszej sprawie kwotę 675 zł, a nie kwotę 60 zł zasądzoną przez Sąd Okręgowy.

Przy rozpoznawaniu tego zażalenia Sąd Najwyższy uznał, że w sprawie występuje zagadnienie prawne, wobec czego postanowieniem z dnia 12 października 2010 r. przedstawił je do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego jako pytanie o to, czy podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę przez pracodawcę bez wypowiedzenia stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), czy stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia.

Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów podjął w dniu 24 lutego 2011 r. w sprawie I PZP 6/10 uchwałę, zgodnie z którą podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) i postanowił nadać jej moc zasady prawnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle powyżej przytoczonej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego wiążącej skład rozpoznający zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego, zażalenie uwzględnione być nie może.

Jak prawidłowo bowiem przyjął Sąd drugiej instancji, w sprawie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika podstawę zasądzenia opłat za czynności adwokata stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. 60 zł), a nie stawka określona w § 12 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia (uzależniona od wartości przedmiotu sprawy), jak podnosi żalący. Zasądzając na rzecz powoda opłatę w takiej wysokości, Sąd Okręgowy nie naruszył zatem ani art. 98 k.p.c., ani przepisów wskazanego wyżej rozporządzenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).